

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 11, 2015

Nummer 11, 2015

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:713](#) 24-03-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:710](#) 24-03-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:714](#) 24-03-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:709](#) 24-03-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:717](#) 24-03-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:716](#) 24-03-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:712](#) 24-03-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:718](#) 24-03-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:708](#) 24-03-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:715](#) 24-03-2015

RECHTSPRAAK

Medeplegen in casu toereikend gemotiveerd.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch teneinde de zaak opnieuw te laten berechten en afdoen.

Het middel klaagt onder meer dat uit de bewijsvoering niet kan volgen dat de verdachte zo bewust en nauw met de medeverdachte heeft samengewerkt dat hij kan worden aangemerkt als iemand die zich 'tezamen en in vereniging met een ander' aan de tenlastegelegde beroving heeft schuldig gemaakt.

In zijn arrest van 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474 heeft de Hoge Raad enige algemene overwegingen over het medeplegen gegeven, in het bijzonder gericht op de afbakening tussen medeplegen en medeplichtigheid en meer in het bijzonder met het oog op gevallen waarin het medeplegen niet bestaat in gezamenlijke uitvoering. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is slechts gerechtvaardigd als de bewezenverklarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage van de verdachte aan het delict van voldoende gewicht is.

Naar aanleiding van het gestelde in de conclusie van de advocaat-generaal verdient opmerking dat het voorgaande, zoals in genoemd arrest is overwogen en uit de daar aangehaalde voorbeelden ook blijkt, in vergelijkbare zin geldt indien het medeplegen – bijvoorbeeld in de vorm van 'in vereniging' – een bestanddeel vormt van de delictsomschrijving. Ook in een geval waarin de tenlastelegging het delictsbestanddeel 'gepleegd door twee of meer verenigde personen' bevat, zal de rechter derhalve moeten beoordelen of de door de verdachte geleverde bijdrage aan het delict van voldoende gewicht is.

In het hiervoor genoemde arrest is voorts overwogen dat de bijdrage van de medepleger in de regel zal worden geleverd tijdens het begaan van het strafbare feit in de vorm van een gezamenlijke uitvoering van het feit. Indien de verdachte hoofdzakelijk gedragingen na de uitvoering van het strafbare feit heeft verricht, is in uitzonderlijke gevallen medeplegen

denkbaar. Maar een geringe rol of het ontbreken van enige rol in de uitvoering van het delict zal dan wel moeten worden gecompenseerd, bijvoorbeeld door een grote(re) rol in de voorbereiding, terwijl in de bewijsvoering in zulke uitzonderlijke gevallen ook bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de vraag of wel zo bewust en nauw is samengewerkt bij het strafbare feit dat van medeplegen kan worden gesproken, in het bijzonder dat en waarom de bijdrage van de verdachte van voldoende gewicht is geweest om de kwalificatie medeplegen te rechtvaardigen.

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof onder meer het volgende vastgesteld. De verdachte en [betrokkene 3] liepen in de richting van de auto waarin zij [betrokkene 2] hadden zien zitten. De verdachte opende het portier aan de bestuurderszijde van de auto en [betrokkene 3] opende het portier aan de bijrijderszijde. Nadat [betrokkene 3] een tas uit de auto had weggenomen met daarin een portemonnee, is [betrokkene 2] uit de auto gestapt en in de richting van [betrokkene 3] gelopen. Toen [betrokkene 3] iets uit die portemonnee had gepakt, heeft [betrokkene 2] die portemonnee uit de handen van [betrokkene 3] gerukt. Daarop heeft de verdachte, die op een korte afstand van die twee stond, een dreigende houding aangenomen, en zijn hand omhoog gedaan alsof hij ging slaan.

Het hof heeft uit onder meer de voor het bewijs gebezigde prints van videobeelden afgeleid dat de verdachte, die heeft verklaard niet te hebben geweten dat [betrokkene 3] een portemonnee uit een tas had gepakt, wél moet hebben gezien dat [betrokkene 3] iets uit een portemonnee pakte en dat [betrokkene 2] daarop die portemonnee, die kennelijk niet aan [betrokkene 3] toebehoorde, uit de handen van [betrokkene 3] wegrukte. Dat betekent, naar het oordeel van het hof, dat aan de bedreigende gedragingen van de verdachte geen andere betekenis kan worden toegekend dan te zijn gericht op hetzij het voor [betrokkene 3] of hemzelf mogelijk maken van de vlucht hetzij het veiligstellen van het weggenomen geld. Dat oordeel van het hof is, in aanmerking genomen de vastgestelde feiten en omstandigheden waarop het is gebaseerd, niet onbegrijpelijk.

In bedoeld oordeel van het hof ligt besloten dat, de gedragingen van de verdachte – kort gezegd: de bedreiging met geweld – toen zijn mededader het geldbedrag uit de portemonnee had weggenomen, met die diefstal in zodanig nauw verband stonden en van zodanig belang waren dat ten aanzien van de diefstal gevolgd door bedreiging met geweld gesproken kan worden van nauwe en bewuste samenwerking van de verdachte met zijn mededader. Het oordeel van het hof dat de verdachte zich tezamen en in vereniging met een ander heeft schuldig gemaakt aan het bewezenverklaarde feit geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan doordat het hof in deze situatie van gezamenlijke uitvoering van het strafbare feit heeft overwogen dat ‘niet is gebleken van een vooraf gemaakte afspraak’

tussen de verdachte en de medeverdachte.

De klacht is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:718

Zaaknummer: 14/00905

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Ondanks dat een niet-redengevend onderdeel als bewijsmiddel is gebruikt, leidt dit niet tot cassatie, nu ook zonder gebruik van dit onderdeel de bewezenverklaring zonder meer toereikend is gemotiveerd. Overschrijding van de inzendtermijn niet door een bijzondere voortvarende behandeling van de zaak in hoger beroep gecompenseerd.

Het middel klaagt dat het hof gebruik heeft gemaakt van een deel van de verklaring van de verdachte dat niet redengevend is voor de bewezenverklaring.

Het hof heeft de bewezenverklaring mede doen steunen op de verklaring van de verdachte dat hij niet meer kan aantonen dat [betrokkene 1] bestaat en hij geen gegevens meer van hem heeft (bewijsmiddel 1). In zijn onder 2.3 weergegeven overweging heeft het hof geoordeeld dat de stelling van de verdachte dat hij het appartement aan ene [betrokkene 1] had onderverhuurd ongeloofwaardig is. Het hof heeft dit onderdeel van de verklaring van de verdachte, dat niet redengevend is voor de bewezenverklaring, dus ten onrechte onder de bewijsmiddelen opgenomen. Daarover klaagt het middel terecht. Dat behoeft evenwel niet tot cassatie te leiden. Mede gelet op de bewijsoverweging van het hof is de bewezenverklaring, indien voormeld onderdeel van de verklaring van de verdachte wordt weggedacht, zonder meer toereikend gemotiveerd. Daarom heeft de verdachte onvoldoende rechtens te respecteren belang bij vernietiging van de bestreden uitspraak.

Het middel komt op tegen het oordeel van het hof dat de overschrijding van de redelijke termijn kan worden gecompenseerd door de voortvarende behandeling van de zaak in hoger beroep.

Het oordeel van het hof, daarop neerkomende dat de redelijke termijn niet is overschreden omdat de overschrijding van de inzendtermijn door een bijzondere voortvarende behandeling van de zaak in hoger beroep is gecompenseerd, is zonder nadere motivering – die ontbreekt – niet begrijpelijk, in aanmerking genomen dat de zaak in hoger beroep eerst bijna twee jaren en vijf maanden na het instellen van het hoger beroep is afgedaan.

De Hoge Raad zal om doelmatigheidsredenen zelf de zaak afdoen. Daarbij neemt de Hoge Raad tot uitgangspunt dat de door het hof vastgestelde overschrijding van de inzendtermijn niet door een bijzonder voortvarende behandeling van de zaak in hoger beroep is gecompenseerd. Dat leidt tot het oordeel dat de zaak niet is behandeld binnen een redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM. Gelet op de aan de verdachte opgelegde voorwaardelijke gevangenisstraf van vier maanden en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:715

Zaaknummer: 13/06162

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Herziening gegrond verklaard in verband met een gewijzigd deskundigenoordeel.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe – kort gezegd – aangevoerd dat sprake is van een gewijzigd deskundigenoordeel betreffende de vraag in welke categorie van de Wet wapens en munitie (hierna: WWM) het in de bewezenverklaring omschreven voorwerp valt.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

In de aanvraag wordt aangevoerd dat sprake is van een gewijzigd deskundigenoordeel ter zake van de categorisering van het in de bewezenverklaring bedoelde wapen, welk wapen volgens de aanvraag niet onder categorie I onder 7° van artikel 2 WWM, zoals door het hof is bewezenverklaard, maar onder categorie IV van artikel 1 WWM valt. Ter onderbouwing hiervan is bij de aanvraag onder meer een door geregistreerd gerechtelijk deskundige J. van Driel (van FARE consultants, Independent consultants in the field of Firearms, Ammunition and Related Equipment) opgemaakt rapport van 26 februari 2014 gevoegd. Daarin komt genoemde deskundige tot de conclusie dat het in de bewezenverklaring genoemde wapen ‘geen sprekende gelijkenis vertoont met een vuurwapen’ en ‘dus niet daardoor geschikt [is] om mee te dreigen of af te dreigen’ en derhalve ‘niet [valt] onder cat I. 7. WWM maar onder cat IV’. Voorts is bij de aanvraag gevoegd een rapport van W. Kerkhoff, deskundige wapens en munitie bij het Nederlands Forensisch Instituut, van 14 januari 2013. Dit rapport houdt onder meer als conclusie in dat een wapen van het merk Benjamin, type BP2263 (de Hoge Raad begrijpt: Marauder) een luchtdrukgeweer is dat valt onder categorie IV sub 4° van artikel 2 WWM en, dat wat betreft vorm en afmetingen, geen sprekende gelijkenis vertoont met een vuurwapen. De inhoud van deze rapporten is, voor zover ter beoordeling van de aanvraag van

belang, weergegeven onder 6 en 7 van de conclusie van de advocaat-generaal.

Een en ander levert het ernstig vermoeden op dat het hof, ware het met de inhoud van de hiervoor genoemde deskundigenrapporten bekend geweest, de aanvrager van het hem tenlastegelegde zou hebben vrijgesproken.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, beveelt voor zover nodig de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van voormeld arrest van het gerechtshof en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op de voet van artikel 472 lid 2 Sv opnieuw zal worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:712

Zaaknummer: 14/02596

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Getuigenverzoek onterecht afgewezen.

Het middel klaagt over de afwijzing van het door de verdediging gedane verzoek tot het horen van [betrokkene] als getuige.

Het oordeel van het hof dat het verzoek tot het horen van [betrokkene] als getuige moet worden afgewezen omdat 'onvoldoende [is] onderbouwd waarom het horen van voormelde getuige – gelet op de verklaring van de verdachte afgelegd ter terechtzitting van het hof en gezien de omstandigheid dat de hennepkwekerij op 20 maart 2012 is ontdekt en de getuige eerst op 24 mei 2012 door de politie is gehoord – in redelijkheid van belang kan zijn voor enige in de strafzaak te nemen beslissing uit hoofde van de artikelen 348 en 350 van het Wetboek van Strafvordering', is zonder nadere motivering niet begrijpelijk, in het bijzonder gelet op hetgeen door de verdediging aan het verzoek ten grondslag is gelegd en op de overweging van het hof dat genoemde [betrokkene] bij zijn eerste verhoor door de politie 'reeds toen [had] kunnen verklaren dat verdachte tegen hem had gezegd dat hij niets van de hennepkwekerij wist. Dat heeft de getuige echter niet gedaan.'

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:708

Zaaknummer: 13/02753

Wetsartikelen: 260 Sv

RECHTSPRAAK

Overschrijding van de inzendtermijn niet door een bijzondere voortvarende behandeling van de zaak in hoger beroep gecompenseerd.

Het middel komt op tegen het oordeel van het hof dat de overschrijding van de redelijke termijn kan worden gecompenseerd door de voortvarende behandeling van de zaak in hoger beroep.

Het oordeel van het hof, daarop neerkomende dat de redelijke termijn niet is overschreden omdat de overschrijding van de inzendtermijn door een bijzondere voortvarende behandeling van de zaak in hoger beroep is gecompenseerd, is zonder nadere motivering – die ontbreekt – niet begrijpelijk, in aanmerking genomen dat de zaak in hoger beroep eerst bijna twee jaren en vijf maanden na het instellen van het hoger beroep is afgedaan.

De Hoge Raad zal om doelmatigheidsredenen zelf de zaak afdoen. Daarbij neemt de Hoge Raad tot uitgangspunt dat de door het hof vastgestelde overschrijding van de inzendtermijn niet door een bijzonder voortvarende behandeling van de zaak in hoger beroep is gecompenseerd. Dat leidt tot het oordeel dat de zaak niet is behandeld binnen een redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting van € 28.119.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 25.308 bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:714

Zaaknummer: 13/06161

RECHTSPRAAK

Geen cassatie ondanks niet-naleving van artikel 422 lid 2 Sv, omdat verdachte door het verzuim niet in enig belang is geschaad. ‘Kaolo’ roepen tegen agent is in casu een belediging.

Het middel klaagt dat het bestreden arrest ten onrechte mede is gewezen naar aanleiding van het onderzoek ter terechtzitting in eerste aanleg. Daartoe is aangevoerd dat hetgeen is voorgevallen ter terechtzitting in eerste aanleg ‘aan het hof niet bekend is wegens het ontbreken van een proces-verbaal van die terechtzitting in eerste aanleg’.

Het hof heeft – zoals onder 2.2.2 is weergegeven – vastgesteld dat het proces-verbaal van de terechtzitting in eerste aanleg ontbreekt. Het moet er daarom voor worden gehouden dat het hof, anders dan artikel 422 lid 2 Sv voorschrijft, niet heeft beraadslaagd naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzitting in eerste aanleg, zoals het volgens het proces-verbaal van die terechtzitting heeft plaatsgehad. Niet-naleving van dit voorschrift is in de wet niet uitdrukkelijk met nietigheid bedreigd en zodanige nietigheid vloeit evenmin voort uit de aard van dat voorschrift. Niet-naleving leidt eerst dan tot nietigheid indien de verdachte door het verzuim in enig belang is geschaad (vgl. HR 5 december 2006, ECLI:NL:HR:2006:AY9214, NJ 2006/666).

In aanmerking genomen dat:

- i) de politierechter de zaak bij verstek heeft behandeld;
- ii) de verdachte en zijn gemachtigde raadvrouw ter terechtzitting in hoger beroep aanwezig zijn geweest en aldaar het woord ter verdediging hebben gevoerd;
- iii) het hof het vonnis van de politierechter heeft vernietigd, en

gelet op hetgeen door de verdediging ter terechtzitting in hoger beroep is aangevoerd omtrent het belang dat het hof mede beraadslaagt naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzitting in eerste aanleg, blijkt in het onderhavige geval niet dat de verdachte door het verzuim in enig belang is geschaad.

Het middel is derhalve tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, heeft geoordeeld dat de in de bewezenverklaring vermelde uitlating 'kaolo' als beledigend in de zin van artikel 266 Sr moet worden beschouwd.

Een uitlating die jegens iemand mondeling in zijn tegenwoordigheid is gedaan, moet als beledigend worden beschouwd in de zin van artikel 266 Sr in verbinding met artikel 267 Sr, indien zij de strekking heeft die ander aan te randen in zijn eer en goede naam. Daarvan is in het algemeen sprake indien de uitlating woorden bevat die op zichzelf genomen een beledigend karakter hebben (vgl. HR 22 september 2009, ECLI:NL:HR:2009:BI5623).

Het hof is ervan uitgegaan dat 'kaolo' 'klootzak' betekent. Het oordeel van het hof dat dit een uitlating is die beledigend is en 'in de onderhavige situatie [ook] niet anders dan beledigend kan zijn bedoeld' getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is voorts niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:709

Zaaknummer: 14/00378

Wetsartikelen: 422 Sv, 266 Sr en 267 Sr

RECHTSPRAAK

Medeplegen in jeugdzaak toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat uit de bewijsvoering niet kan volgen dat de verdachte zo bewust en nauw met de medeverdachten heeft samengewerkt dat hij kan worden aangemerkt als degene die zich 'tezamen en in vereniging met anderen' aan de onder 1 en 2 tenlastegelegde berovingen heeft schuldig gemaakt.

In zijn arrest van 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474 heeft de Hoge Raad enige algemene overwegingen over het medeplegen gegeven, in het bijzonder gericht op de afbakening tussen medeplegen en medeplichtigheid en meer in het bijzonder met het oog op gevallen waarin het medeplegen niet bestaat in gezamenlijke uitvoering. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is slechts gerechtvaardigd als de bewezenverklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage van de verdachte aan het delict van voldoende gewicht is.

Opmerking verdient dat het voorgaande, zoals in genoemd arrest is overwogen en uit de daar aangehaalde voorbeelden ook blijkt, in vergelijkbare zin geldt indien het medeplegen – bijvoorbeeld in de vorm van 'in vereniging' – een bestanddeel vormt van de delictsomschrijving. Ook in een geval waarin de tenlastelegging het delictsbestanddeel 'gepleegd door twee of meer verenigde personen' bevat, zal de rechter derhalve moeten beoordelen of de door de verdachte geleverde bijdrage aan het delict van voldoende gewicht is.

In het hiervoor genoemde arrest is voorts overwogen dat de bijdrage van de medepleger in de regel zal worden geleverd tijdens het begaan van het strafbare feit in de vorm van een gezamenlijke uitvoering van het feit. Indien de verdachte hoofdzakelijk gedragingen na de uitvoering van het strafbare feit heeft verricht, is in uitzonderlijke gevallen medeplegen denkbaar. Maar een geringe rol of het ontbreken van enige rol in de uitvoering van het delict zal dan wel moeten worden gecompenseerd, bijvoorbeeld door een grote(re) rol in de voorbereiding, terwijl in de bewijsvoering in zulke uitzonderlijke gevallen ook bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de vraag of wel zo bewust en nauw is samengewerkt bij het strafbare feit dat van medeplegen kan worden gesproken, in het bijzonder dat en waarom

de bijdrage van de verdachte van voldoende gewicht is geweest om de kwalificatie medeplegen te rechtvaardigen.

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof onder meer het volgende vastgesteld. De aangeefsters [betrokkene 1] (feit 1) en [betrokkene 2] (feit 2) werden, terwijl zij in de richting van het metrostation Ganzenhoef liepen, achtervolgd door drie rennende meisjes. [betrokkene 1] werd door de meisjes naar de grond geduwd, geschopt en geslagen. Een van de meisjes die achter [betrokkene 1] en [betrokkene 2] waren aangerend rukte een zwarte handtas uit [betrokkene 1]'s handen. Aanvankelijk dachten de aangeefsters, die om hulp hadden geschreeuwd, dat een aantal jongens dat erbij was gekomen, hen kwam helpen. Een van die jongens evenwel schopte en sloeg [betrokkene 2] en beroofde haar van haar iPhone. De verdachte is achter de groep jongeren aangerend en is op enig moment ook deel gaan uitmaken van de groep. Hij is met een zakje M&M's en een blikje energydrink die in de tas van een van de aangeefsters hadden gezeten, weggelopen van de plek waar de beroving heeft plaatsgevonden.

Het oordeel van het hof dat, anders dan de verdachte heeft verklaard, niet is gebleken dat hij zich op enig moment van het gebeurde heeft gedistantieerd, is – de door het hof vastgestelde feiten in aanmerking genomen – niet onbegrijpelijk.

Voorts heeft het hof kennelijk geoordeeld dat de uit de vastgestelde feiten blijkende bijdrage van de verdachte aan het onder 1 en 2 tenlastegelegde van zodanig gewicht is dat sprake is van een nauwe en bewuste samenwerking van de verdachte met de mededaders. Het oordeel dat de verdachte zich aldus tezamen en in vereniging met anderen heeft schuldig gemaakt aan de onder 1 en 2 bewezenverklarde feiten geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat de verdachte door, zoals het hof kennelijk bij zijn oordeel heeft betrokken, het bedreigende karakter van zijn aanwezigheid bij de berovingen als deel van de groep en het weglopen met de buit, de strafbare feiten tezamen met mededaders heeft uitgevoerd.

Het middel faalt.

Op de verdachte is het strafrecht voor jeugdigen toegepast. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde jeugddetentie van 223 dagen, waarvan 150 dagen voorwaardelijk.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde jeugddetentie, vermindert deze in die zin dat deze 216 dagen, waarvan 150 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren beloopt en verwerpt het beroep voor het

overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:716

Zaaknummer: 13/03713

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Ten onrechte beperken van hoger beroep leidt niet tot cassatie.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de omvang van het hoger beroep heeft beperkt tot de beslissingen in de zaak met parketnummer 03-530392-09 en ten onrechte toepassing heeft gegeven aan artikel 423 lid 4 Sv ten aanzien van het in de zaak met parketnummer 03-700185-10 tenlastegelegde.

Uit de appèlakte, die inhoudt dat beroep wordt ingesteld tegen 'het eindvonnis d.d. 22 september 2010', kan bezwaarlijk anders volgen dan dat het hoger beroep onbeperkt is ingesteld. Het hof heeft derhalve ten onrechte het appèl opgevat 'als uitdrukkelijk te zijn beperkt tot de veroordeling ter zake van hetgeen aan de verdachte onder parketnummer 03-530392-09 is ten laste gelegd', en heeft voorts ten onrechte 'overeenkomstig het bepaalde in artikel 423, lid 4, van het Wetboek van Strafvordering, de straf voor het niet aan zijn oordeel onderworpen, door de rechtbank onder parketnummer 03-700185-10 bewezenverklaarde' bepaald. Het middel klaagt daarover terecht.

De gegrondheid van het middel leidt nochtans niet tot cassatie nu namens de verdachte bij de behandeling van de zaak door het hof tot tweemaal toe is medegedeeld dat het beroep moet worden begrepen 'als uitdrukkelijk te zijn beperkt tot de veroordeling ter zake van hetgeen aan de verdachte onder parketnummer 03-530392-09 is ten laste gelegd', waaruit moet worden afgeleid dat hij zich kennelijk niet geschaad heeft gevoeld door de beperkte uitleg van het hof van het appèl.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van acht maanden.

Nu de Hoge Raad geen grond aanwezig oordeelt waarop de bestreden uitspraak ambtshalve zou behoren te worden vernietigd, brengt hetgeen hiervoor is overwogen mee dat als volgt

moet worden beslist.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze zeven maanden en een week beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:710

Zaaknummer: 13/06062

Wetsartikelen: 423 Sv

RECHTSPRAAK

Hoge Raad verklaart officier van justitie niet-ontvankelijk in verband met verjaring.

Bij inleidende dagvaarding is aan de verdachte – zakelijk weergegeven – ten laste gelegd mishandeling, begaan op of omstreeks 7 september 2002.

Het hof heeft het tenlastegelegde bewezenverklaard en de verdachte veroordeeld tot een taakstraf voor de duur van 50 uren, subsidiair 25 dagen hechtenis.

Het hiervoor vermelde feit is bij artikel 300 lid 1 (oud) Sr strafbaar gesteld als misdrijf waarop een gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren is gesteld.

Het feit is volgens de tenlastelegging begaan op of omstreeks 7 september 2002. Op grond van artikel 70 lid 1 aanhef en onder 2° Sr in verbinding met artikel 72 lid 2 Sr belooft de verjaringstermijn in het onderhavige geval ten hoogste twee maal zes jaren. Wat betreft dit feit is derhalve het recht tot strafvordering wegens verjaring vervallen.

De Hoge Raad zal, met vernietiging van de bestreden uitspraak, de officier van justitie alsnog niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, behoudens voor zover daarbij het vonnis van de politierechter is vernietigd en verklaart de officier van justitie alsnog niet-ontvankelijk in de vervolging.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:717

Zaaknummer: 13/03251

Wetsartikelen: 70 Sr, 72 Sr en 300 Sr

RECHTSPRAAK

Medeplegen in jeugdzaak toereikend gemotiveerd.

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak, doch uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde straf, tot vermindering daarvan in de mate als de Hoge Raad gepast zal voorkomen en tot verwerping van het beroep voor het overige.

De middelen, die zich voor gezamenlijke behandeling lenen, klagen dat uit de bewijsvoering niet kan volgen dat de verdachte zo bewust en nauw met de medeverdachten heeft samengewerkt dat hij kan worden aangemerkt als degene die zich 'tezamen en in vereniging met anderen' aan de onder 1 respectievelijk de onder 2 tenlastegelegde beroving heeft schuldig gemaakt.

In zijn arrest van 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474 heeft de Hoge Raad enige algemene overwegingen over het medeplegen gegeven, in het bijzonder gericht op de afbakening tussen medeplegen en medeplichtigheid en meer in het bijzonder met het oog op gevallen waarin het medeplegen niet bestaat in gezamenlijke uitvoering. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is slechts gerechtvaardigd als de bewezenverklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage van de verdachte aan het delict van voldoende gewicht is.

Naar aanleiding van het gestelde in de conclusie van de advocaat-generaal verdient opmerking dat het voorgaande, zoals in genoemd arrest is overwogen en uit de daar aangehaalde voorbeelden ook blijkt, in vergelijkbare zin geldt indien het medeplegen – bijvoorbeeld in de vorm van 'in vereniging' – een bestanddeel vormt van de delictsomschrijving. Ook in een geval waarin de tenlastelegging het delictsbestanddeel 'gepleegd door twee of meer verenigde personen' bevat, zal de rechter derhalve moeten beoordelen of de door de verdachte geleverde bijdrage aan het delict van voldoende gewicht is.

In het hiervoor genoemde arrest is voorts overwogen dat de bijdrage van de medepleger in de regel zal worden geleverd tijdens het begaan van het strafbare feit in de vorm van een gezamenlijke uitvoering van het feit. Indien de verdachte hoofdzakelijk gedragingen na de

uitvoering van het strafbare feit heeft verricht, is in uitzonderlijke gevallen medeplegen denkbaar. Maar een geringe rol of het ontbreken van enige rol in de uitvoering van het delict zal dan wel moeten worden gecompenseerd, bijvoorbeeld door een grote(re) rol in de voorbereiding, terwijl in de bewijsvoering in zulke uitzonderlijke gevallen ook bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de vraag of wel zo bewust en nauw is samengewerkt bij het strafbare feit dat van medeplegen kan worden gesproken, in het bijzonder dat en waarom de bijdrage van de verdachte van voldoende gewicht is geweest om de kwalificatie medeplegen te rechtvaardigen.

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof onder meer het volgende vastgesteld. De aangeefsters [betrokkene 1] (feit 1) en [betrokkene 2] (feit 2) werden, terwijl zij in de richting van het metrostation Ganzenhoef liepen, achtervolgd door drie rennende meisjes. [betrokkene 1] werd door de meisjes naar de grond geduwd, geschopt en geslagen. Een van de meisjes die achter [betrokkene 1] en [betrokkene 2] waren aangerend rukte een zwarte handtas uit [betrokkene 1]'s handen. Aanvankelijk dachten de aangeefsters, die om hulp hadden geschreeuwd, dat een aantal jongens dat erbij was gekomen, hen kwam helpen. Een van die jongens evenwel schopte en sloeg [betrokkene 2] en beroofde haar van haar iPhone. De verdachte is samen met de medeverdachte [medeverdachte] (naar eigen zeggen: een stuk) meegerend met de groep jongens en meisjes die achter [betrokkene 1] en [betrokkene 2] aanrenden, nadat hij van een van de jongens had gehoord dat zij 'iets verkeerd gingen doen'. De verdachte heeft zeer kort nadat [betrokkene 1] van haar zwarte handtas was beroofd, de zwarte handtas van [betrokkene 1] in zijn bezit gehad en die tas, nadat hij daar een telefoon uit had gehaald, voor haar ogen weggegooid.

Het oordeel van het hof dat, anders dan de verdachte heeft verklaard, niet is gebleken dat de verdachte zich op enig moment van het gebeurde heeft gedistantieerd, is – de door het hof vastgestelde feiten in aanmerking genomen – niet onbegrijpelijk. Voor zover de middelen klagen dat het hof de alternatieve lezing van de verdachte onvoldoende gemotiveerd heeft weerlegd, is het tevergeefs voorgesteld.

Voorts heeft het hof kennelijk geoordeeld dat de uit de vastgestelde feiten blijkende bijdrage van de verdachte aan het onder 1 en 2 tenlastegelegde van zodanig gewicht is dat sprake is van een nauwe en bewuste samenwerking van de verdachte met de mededaders. Het oordeel dat de verdachte zich aldus tezamen en in vereniging met anderen heeft schuldig gemaakt aan de onder 1 en 2 bewezenverklarde feiten geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat de verdachte door, zoals het hof heeft vastgesteld, de telefoon uit de tas van een van de aangeefsters te halen en door, zoals het hof kennelijk bij zijn oordeel heeft betrokken, het bedreigende karakter van zijn aanwezigheid bij de berovingen als deel van de groep, de strafbare feiten tezamen met

mededaders heeft uitgevoerd.

Dat brengt mee dat de middelen ook voor het overige tevergeefs zijn voorgesteld.

Op de verdachte is het strafrecht voor jeugdigen toegepast. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Gelet op de aan de verdachte opgelegde jeugddetentie van 218 dagen, waarvan 180 dagen voorwaardelijk, en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:713

Zaaknummer: 14/00233

Wetsartikelen: 47 Sr